

ÖRÖKKÉ

Szerény körülmények között nevelődött a félszeg, vörös hajú, szeplős, sápadt arcú kislány, ezért társai fájón, szavakkal ostorozták:

- Vörös róka, bújj a lyukba!
- Pulykatojás, szeplős Panna.
- Kis egér...

Cilinek léket vágta a lelkében, de soha sem hagyta el zokszó a száját és sosem árulkodott. Nem sírdogált, könnyei befelé peregtek, akár eső után a virágról a vízcseppek. Csöpp agyában kattogott: - Csúnya vagyok. Önbizalma csorbult, lelke befelé kunkorodott. Minden idejét a tanulásnak szentelte, „falta” a könyveket, az osztály legjobb tanulói közé tartozott, ezért a gyengébbek „stréberkének” titulálták.

Szabadidejét szüleivel töltötte, sokat segített nekik.

A törekeny lány, ahogy cseperedett, úgy szépült, csinosodott, de nem foglalkozott külsejével. A hatodik-hetedikes osztálytársai fiúztak, báloztak, különböző modorokat vettek fel. Cilitől távol estek e foglalatosságok. A szomszéd asszonyok többször kérdezték tőle:

- Cilike olyan tetszetős vagy, miért nem mész bálba?

Mondogatták neki:

- Most kell szórakoznod! Ha nem mozdulsz ki, nem mész bálba, „petrezselymet fogsz árulni”, vénlány maradsz.

Olyan tizenöt-tizenhat év körüli lehetett, amikor először ment el a kultúrházban rendezett estélyre. Amikor belépett a terembe a darázs alakú derekára, a miniszoknyájából kivillanó feszes combjaira, tündöklő gyönyörű hosszú vörös hajára, hamvas pöttyös arcából a kiemelkedett sötét szemének csillogására terelődtek a tekintetek. A „friss pipi hús” láttán, kocsányon lógtak a srácok szemei. Kisugárzása kémiai érzékenyen hatott a fiúkra.

Elsőnek édesapja vitte táncba, majd egymást váltva kérték fel. Különösen nem érdekelték a srácok, jó ritmusérzékkel átadta magát a mozgás örömeinek. Fel sem tűnt neki, hogy a színpad énekesé, Böcz János, mindenki Janója le sem veszi róla a szemét és csak neki énekel. A dárídó vége felé, búcsúzkodás nélkül, lélekemelő állapotban angolosan lelépett.

Szabó Mari, aki utcájuk végén lakott, házibuliba hívta Cilit. Szoktak egymással beszélgetni, de nem voltak barátnők, ezért meglepődött, hogy miért hívta meg a lány? Nem kérdezte, hogy kik lesznek ott? Gondolta lesz, ami lesz, elmegy, nincs mit vesztenie.

Amikor megérkezett, Mari és udvarlója fogadták. Ott volt a Szabó lány bátyja, Laci és annak menyasszonya, meg egy idegen fiatal pár. Lassan betoppant Janó, Laci barátja is és ujjongásba tört ki a társaság. Cilin nem mutatkozott semmilyen érzés. Beszélgettek, véleményt cseréltek, vitatkoztak, a bakfis néha ríposztált, szinte mindenhez hozzá tudott szólni. Bensőséges hangulatban helyet foglaltak az asztalnál, majd a vacsora elfogyasztása után kivonultak a teraszra. Előbújt az érzélgős Hold, a csillagok kavalkádja aranyló fényben ragyogtak az égen. Átölelte őket a színpompás kerti virágcsodák andalítóan szédítő illata. Finoman simogatta őket a langyidő. Bekapcsolták a magnót és táncra perdültek, Jani utoljára kérte fel Cilit, nem akart tolaodónak tűnni. Végre, nemcsak láthatta, érezhette a kamasz lány kezének bársonyos melegét, őszibarack formájú mellének feszességét.

Janó hosszú szerelmes pillantása, rokonszenves, lágyszavú vallomása megigézte a hajadont. Közöttük láthatatlan szálon vándorolt a szerelem. Aznap este Janó már csak Cilivel táncolt, elcsattant az első csók, amely forróbb volt, mint a tűz lánglobogója. Megérintette őket a semmihez sem fogható öröme, a szerelem. Szótlanul bújtak egymáshoz, annál beszédesebben dobogott a szívük.

A parti után Janó hazakísérte Cilit, elárulta neki, hogy ő szervezte a bulit, mivel úgy érezte, hogy másképpen nem találkozhatnak.

- Cilike, te egy végtelenül elbűvölő, szerény, kedves, értelmes és rendkívüli lény vagy. Sosem hittem volna, hogy valaki egyszer így rabul tudja ejteni a szívemet. Most mennem kell, várj, ahogy tudok, jövök! – mondta Janó, majd egy forró csók után elváltak útjaik.

Cili életében először érezte végtelenül boldognak és egyben fájdalmasan reményvesztettnek magát.

Szívfájdító várakozás után levele érkezett. A borítékon feladóként annyi állt: „Janó”

„Szerelmem!

Sajnos nem tudhattam, hogy másnap reggel utaznom kell, szólított a kötelesség. Nagyon hiányzol, nincsen olyan pillanat, hogy ne gondolnék Rád. Hamarosan hazaérkezem, alig várom, hogy találkozzunk. Szeretlek, örökké.

Janó”

Cili könnyei eleredtek olvasás közben. Tudta, hogy soha, de biztosan hosszú ideig nem találkozhatnak. Szüleivel összezsugorodtak és várták azt a pillanatot, hogy elhagyhassák az országot. Disszidáltak, először Nyugatra, majd onnan tovább, Amerikába utaztak, ahol édesapja barátja várta őket. Különös, tele várakozással, mozgalmas fordulat következett be életükbe. Cili lediplomázott, férjhez ment, de házassága félresiklott. Nem szült gyermeket, életét a hivatásának szentelte.

Kint töltött, jó pár évtizedet maga mögött hagyva, meglátogatta szülőfaluját, felkereste Marit, akitől megtudta, hogy a községből Janó elköltözött. Megnősült, a két fiú édesapja fiatalon infarktusból meghalt. Állítólag, sosem látták mosolyogni.

Emlékezve udvarlója arcára, Cilinek lelkében csak egy fény maradt. Oly távolinak tűnt minden: a szerelem boldog éjszaka, a fiatalság. Szívébe mart Janó utolsó mondata:

- „Szeretlek örökké.”